

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus de Conscientia, de Legibus, de Peccatis, de Virtutibus
Theologicis, de Religione, & Beneficiis. Adjunctis in hac editione
Propositionibus ad hanc usque proscriptis

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, 1734

VD18 90392140

Q. 2. An & quomodo quisque seipsum magis diligere debet quàm
proximum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40986

bonum privatum est bonum partis : sicut autem totum est majus sua parte , ita bonum totius majus est bono partis , ideoque ei præferendum.

Q. 2. An, & quomodo quisque seipsum magis diligere debet, quam proximum?

Resp. I. Unusquisque tenetur seipsum magis diligere simpliciter, & absolute quam proximum. Ita S. Thom. q. 26. a. 4. & q. 44. a. 8. ad 2. Prob. 1. ex Matth. 22. *Diliges proximum sicut teipsum.* Ubi dilectio sui proponitur ut Regula, & exemplar amoris proximi. Regula autem prior, & potior est, quam Regulatum. 2. Quia ex Ordine Charitatis homo magis inclinatur ad sui dilectionem, quam proximi, estque sibi magis conjunctus. Unde illud Eccli. 14. *Qui sibi nequam est, cui alii bonus erit?*

Hinc 1. Quisque tenetur se magis diligere in bonis spiritualibus, quam proximum, ita ut sibi potius velit & comparet Dei gratiam, amicitiam, virtutes, & beatitudinem æternam, quam cuilibet alteri, cum hæc bona sint omnium maxima, & maximè necessaria. Quod indicant hæc Christi verba Matth. 16. *Quid prodest homini, si mundum universum lucretur, &c.*

2. In quacunque corporali necessitate æquali

æquali licet sibi potius subvenire quàm alteri privato; nam nemo tenetur diligere proximum magis, quàm seipsum, sed solum sicut seipsum. Imò juxta multos tenetur seipsum magis diligere quoad vitam temporalem, & bona ejus conservationi necessaria quàm proximum parem, vel inferiorem: quia (ut ait S. August. lib. de Mendac. cap. 6.) *Si pro illius temporali vita suam ipsam temporalem perdat, non est jam diligere sicut seipsum, sed plusquam seipsum: quod sana Doctrina Regulam excedit.* Præterea per se loquendo Charitas magis inclinatur subjectum suum ad sui conservationem, quàm ad conservationem alterius privati. Ergo qui privati vitam suam præfert, agit contra inclinationem Charitatis, ideòque contra ordinem Charitatis: & consequenter peccat contra Charitatem. Alii tamen multi cum S. Thoma censent licere vitam propriam exponere pro servanda vita alterius privati, non quidem præcisè ob bonum vitæ proximi, quæ ut talis non debet præferri vitæ propriæ; sed ob speciale quoddam virtutis exercitium, quod in certis circumstantiis exsurgit ex alio titulo, v. g. si vitam exponas pro altero, cujus vita sit utilior ad promotionem gloriæ Dei, si pro parente, insigni Benefactore, &c. Ad insigne opus pietatis, gratitudinis, &c. Nam, inquit, actus virtutis Christianæ, qui

qui

qui tunc exercetur, majus bonum est vita temporali. Textum verò S. Augustini alatum explicant, si vita amittatur ob vitam proximi præcisè sumptam ut talem, non autem ob exercitium virtutis.

Dixi, *Privato*; nam subditus tenetur vitam propriam certo periculo exponere pro salute Reip. vel Principis sui, aut alterius personæ Reip. necessariæ. Nam membrum periculo exponi, imò & abscindi debet pro conservatione totius; & quælibet pars bonum totius suo privato præferre tenetur.

Resp. II. Unusquisque ex Charitate tenetur proximum magis diligere in spiritualibus, quàm se ipsum in corporalibus. Tum quia quilibet tenetur diligere proximum sicut se ipsum: at quilibet tenetur se ipsum magis diligere secundùm animam, quàm secundùm corpus, ergo similiter, &c. Tum quia anima proximi secundùm rectam rationem magis amabilis est, quàm corpus proprium; nam ipsa longè præstantiori, quàm corpus proprium, modo participat bonitatem divinam, quæ est objectum formale Charitatis; estque capax possessionis Dei, non corpus proprium, & in ipsa Deus magis glorificari potest, quàm in corpore proprio. Hinc.

Resp. III. Tenemur præferre salutem æternam proximi bonis omnibus nostris temporalibus, & vitam nostram certo peri-

periculo exponere pro salute proximi in necessitate extrema spirituali positi, hoc est, versantis in periculo damnationis æternæ, à quo se eripere non possit sine ope nostra, quando est spes illum juvandi. Est communis, & Constat 1. ex Joan. 15. *Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.* At Christus nos ita dilexit, ut vitam corporalem pro animarum nostrarum salute amiserit. Item ex 1. Joan. 3. *Nos debemus pro fratribus animas ponere.* Quæ Lex obligat saltem in extrema necessitate spirituali, alioqui nunquam obligaret. 2. Ex S. August. lib. de Mendac. cap. 6. *Temporalem vitam suam pro æterna vita proximi non dubitabit Christianus amittere: hoc enim præcessit exemplum, ut pro nobis Dominus ipse moreretur.* Ad hoc enim, & ait. *hoc est, mandatum meum, ut diligatis invicem, sicut & ego dilexi vos.* 3. Quia tenemur amare proximum sicut nos ipsos. Ergo sicut in periculo salutis, quo non possemus liberari sine jactura vitæ, tenemur ex Charitate nostri vitam amittere potius, quam salutem æternam: ita, &c. Præterea salus æterna proximi est bonum longè excellentius, & amabilius vita nostra temporali, ideoque ei in necessitate anteponendum juxta debitum ordinem Charitatis.

Hinc teneris infantem moriturum Bap-
tizare etiam cum vitæ damno, si alius non
adsit, qui id faciat. Item si scias aliquem
existentem in peccato mortali interficien-
dum in somno, vel nil cogitantem, teneris
cum vitæ periculo ei subvenire, modo
prudenter iudices te illi profuturum: ne-
mo enim tenetur ad opus prorsus inutile
cum proprio gravi damno.

Resp. IV. In gravi necessitate spirituali
communitatis teneris ei subvenire etiam
cum vitæ periculo. *Ita Suarez, De Lugo,*
Azor, & alii. Quia talis necessitas sem-
per conjuncta est cum necessitate extrema
aliquorum privatorum; nam multi in illa
necessitate probabiliter peribunt. Et quia
ipsa per se est gravissimum malum, cui me-
ritò succurri debet cum jactura vitæ ali-
cujus privati, imò gravis necessitas Spiri-
tualis communitatis non minoris æstiman-
da est, quàm extrema alicujus privati.

Hinc si quis hæresim alicubi spargat, te-
neris cum periculo vitæ impedire, si possis,
& nemo alius impediatur. Item si in perse-
cutione, vel hostili incursione plebs aliqua
careret Sacerdote, & aliunde esset exposi-
ta gravibus periculis peccandi, teneris
cum periculo vitæ illi opitulari. Quod
ad alios similes casus ob eandem rationem
extendi debet.

Q. 3.